

OKRUŽNI SUD U PRIŠTINI

P br. 97/2001

16.decembar 2009.

U IME NARODA

Okružni sud u Prištini, u sudskom veću koje čine Sudija EULEX-a, Arkadius Sedek, kao Predsednik veća, Sudija EULEX-a Anđela Kaptain i profesionalni sudija Okružnog suda u Prištini Zahide Đonaj kao članovi veća, uz pomoć sudskog zapisničara Nedžmije Mezini u krivičnom predmetu protiv **Besima Beriše zvanog Burim Dibrani** optuženog za krivična dela: Ubistvo, protivno članu 30, stav 2, tačka 3, Krivičnog zakona Kosova, nezakonito pritvaranje, suprotno članu 63, stav 4, u vezi sa stavom 1 Krivičnog zakona Srbije i izlaganje opasnosti suprotno članu 42, stav 1 i 2 Krivičnog zakona Kosova koji se čita zajedno sa članom 22, Krivičnog zakona SFRJ(1977), kao u optužnici Javnog tužioca, podignutoj pred sudom 22.novembra 1999., a zatim izmenjenoj 24.novembra, 26.novembra i 11.decembra 2009., prethodno u pritvoru od 3.avgusta 1999. do 20.marta 2000., trenutno u pritvoru od 27. avgusta 2008. (kada je deportovan iz Francuske),

nakon javnog pretresa, održanog 28.jula 2009., 5.avgusta 2009., 31.avgusta 2009., 7.septembra 2009., 7.oktobra 2009., 19.oktobra 2009., 10., 16., i 24.novembra 2009., 8., 11., 15. i 16.decembra 2009., u prisustvu Javnog tužioca gđe. Ljaure Pulje i Tužioca EULEX-a Pola Šogina, Optuženog i njegovih branioca Imera Osaja i Medžida Sila, izriče javno, 16.decembra 2009. sledeću :

PRESUDU

Optuženi **Besim Berisha zvani Burim Dibrani**, sin Ejupa i Mihrije,devojačko prezime Kastrati, rođen 1.februara 1980. u Prištini, sa prethodnim prebivalištem u ulici "19 Nentori" br.21/6, Priština, završio prvi razred srednje škole, neoženjen, nezaposlen, Kosovski Albanac, proglašava se

KRIVIM

Jer:

2.avgusta 1999. oko 20.45h, optuženi Besim Beriša zvani Burim Dibrani je nezakonito ušao, sa namerom da prikupi oružje, sa ostalim nepoznatim licima, u kuću Momčila Milenkovića koji se nalazio u "Đurđevdanskoj" ulici br. 138 u Prištini, i ugrozio mu život napadajući ga, prebijajući i vežući mu vrat stolnjakom i na taj način ostavivši ga bez pomoći u takvom stanju. Kod Momčila Milenkovića izloženog prilikama opasnim za život, nastupila je smrt istog dana.

On je na taj način počinio krivično delo

Izlaganje opasnosti suprotno članu 42, stav 2, Krivičnog zakona Kosova, koji se čita zajedno sa članom 22, Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije (1977).

Shodno članu 350, stav 3, Zakona o krivičnom postupku (Službeni list br. 26/86) optuženi Besim Beriša aka Burim Dibrani se oslobađa krivičnog dela:

Ubistvo iz člana 30, stav 2, tačka 3 Krivičnog zakonika Kosova

i

Nezakonito lišavanje slobode član 63, stav 4 koji se čita zajedno sa stavom 1 Krivičnog zakona Srbije.

Jer nije dokazano da je optuženi počinio krivično delo za koje je optužen.

On se ovim

KAŽNJAVA

Shodno članu 42, stav 2, Krivičnog zakonika Kosova zajedno sa članom 22, Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije (1977) na **kaznu od šest (6) godina zatvora.**

Shodno članu 351, stav 6, Zakona o krivičnom postupku (ZKP) i članu 50, stav 1, Krivičnog zakona SFRJ (KZJ), vreme koje je Besim Beriša zvani Burim Dibrani proveo u pritvoru od 3. avgusta 1999. do 20. marta 2000. i od 27. avgusta 2008. (kada je deportovan iz Francuske) do momenta kad presuda postane pravosnažna, će se uključiti u iznos kazne.

TROŠKOVI

U skladu sa članom 98, stav 1, ZKP-a, osuđeni se obavezuje da plati troškove krivičnog postupka u iznosu od dvesta (200) Evra za krivično delo izlaganje opasnosti.

OBRAZLOŽENJE

I. Razvoj postupka

Dana 22. novembra 1999., Javni tužilac je podigao optužnicu kod Okružnog suda u Prištini protiv optuženog Besima Beriše za krivično delo Ubistvo iz člana 30, stav 2, tačka 3 Krivičnog zakonika Kosova, i Nezakonito lišenje slobode član 63, stav 4, koji se čita zajedno sa stavom 1, Krivičnog zakona Srbije. Ova optužnica je zatim izmenjena 24. novembra 2009., 26. novembra 2009. i 11. decembra 2009. kako bi se uključilo krivično delo Izlaganje opasnosti suprotno članu 42, stav 2, Krivičnog zakona Kosova, zajedno sa članom 22, Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije (1977). Dana 11. decembra 2009. Javni tužilac EULEX-a je usmenim putem izmenio optužnicu kako bi

razmotrio da je datum hapšenja bio 3.avgust 1999. a ne 2.avgust 1999. kao što stoji u sudskim odlukama, donešenim u to vreme, koje se nalaze u spisima predmeta.

Prethodni (prvi) glavni pretres je započeo 20.marta 2000., pred Većem od pet (5) sudija, i sa Predsednikom Veća Zefom Prenajom. Sudsko veće je istoga dana izreklo presudu. Optuženi je oslobođen krivičnog dela za koje se teretio po optužnici i pritvor mu je prekinut. Dana 23.februara 2000. Predsednik veća je doneo odluku da odvoji dokumenta pečkog KFOR-a i VHS kasete iz predmetnih spisa u skladu sa članom 83 i 84, ZKP-a.

Dana 17.aprila 2001. Vrhovni Sud Kosova je, rešavajući žalbu Okružnog suda u Prištini, odlučio da poništi presudu Okružnog suda u Prištini, P.br.77/1999 i da predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje.

Dana 3.jula 2001., ponovno suđenje (P.br. 97/2001) je započeto pred Većem od pet (5) sudija, i sa Predsednikom Veća Zefom Prenajom i nastavljeno je do 10.septembra 2001. Sudsko veće je istoga dana donelo odluku da se glavni pretres odloži na neodređeno vreme, dok Policija UNMIK-a ne obezbedi prisustvo optuženog Besima Beriše i dok ne saznamo gde se nalaze oštećene stranke.

Dana 7.novembra 2002., Predsednik sudskog veća, Raif Emmini, je izdao nalog za hapšenje optuženog. Dana 24.decembra 2004. Specijalni predstavnik Generalnog sekretara UNMIK-a je izdao međunarodnu poternicu za optuženim.

Dana 27.avgusta 2008. optuženi je deportovan iz Francuske i pritvoren od strane Policije UNMIK-a.

Dana 12.maja 2009. Potpredsednik Skupštine sudija EULEX-a je izdao odluku, dodeljujući predmet sudijama EULEX-a Okružnog suda u Prištini, po pismenom zahtevu Predsednika Okružnog suda u Prištini, Antona Nokaja, od 17.aprila 2009.

Ponovno suđenje je otpočelo 28.jula 2009. pred novim Sudskim većem, sastavljenim od sudije EULEX-a, Arkadiusa Sedeka, kao Predsenika veća, sudije EULEX-a Anđela Kaptain i profesionalnog sudije Okružnog suda u Prištini Zahide Đonaj kao članova veća.

Ponovno suđenje je nastavljeno 5.avgusta 2009., 31.avgusta 2009., 7.septembra 2009., 7.oktobra 2009., 19.oktobra 2009., 10., 16. i 24.novembra 2009., 8., 11., 15. i 16.decembra 2009.

Dana 28.jula 2009. Sudsko veće je saslušalo svedoka-oštećenu stranu **Valentinu Alsentijević** i oštećenu stranu **Budimira Milenkovića**. Sud je doznao da je svedok-oštećena strana **Jorgovanka Milenković** preminula 5.februara 2002., a članovi porodice su doneli smrtovnicu Jorgovanke Milenković Sudskom veću.

Dana 5.avgusta 2009., Sudsko veće je saslušalo svedoka **Envera Kastratija**.

Dana 31.avgusta 2009. Sudsko veće je proglasilo da će veštaci sudske medicine biti pozvani da svedoče u vezi sa uzrokom smrti žrtve Momčila Milenkovića i fizičkog stanja optuženog.

Dana 7.septembra 2009. Sudsko veće je saslušalo veštaka sudske medicine Dr Mareka Gasiora. Veće je imenovalo veštake sudske medicine **Dr Mareka Gasiora i Tefika Gašija.**

Dana 16.septembra 2009., Predsednik veća je prisustvovao ekshumaciji ostataka Momčila Milenkovića na groblju u Prištini.

Dana 7.oktobra 2009. Sudsko veće je zakazalo saslušanje **Dr Jusufa Ulljaja**, svedok se nije pojavio pred sudom.

Dana 19.oktobra 2009. Sudsko veće je saslušalo svedočenje **Dr Jusufa Ulljaja.**

Dana 10.novembra 2009. Sudsko veće je saslušalo svedočenje **Dr Bedrija Bakalija.**

Dana 16.nobembra 2009. Sudsko veće je saslušalo svedočenje **Dr Mareka Gasiora i Dr Tefika Gašija.**

Dana 24.novembra 2009. Sudsko veće je saslušalo svedočenje **Dr Bljerima Ćosaja.**

Dana 8.decembra 2009. Sudsko veće je saslušalo svedočenje policajca **Đanluku Basa** (putem video konferencije).

Dana 11.decembra 2009. Sudsko veće je prihvatilo kao dokaze sledeća dokumenta i saslušalo Završni govor Javnog tužioca.

1. Lekarska ekspertiza Dr Tefika Gašija i Dr Mareka Gasiora
 - a. Izveštaj o autopsiji MA 09 252 od 11.oktobra 2009.,
 - b. Izveštaj o lekarskom pregledu MP 09-056 od 17.oktobra 2009.,
 - c. Mišljenje veštaka sudske medicine o predmetu P br.97/01 (MP 09-056, MA 09-252) od (engleska verzija je pisana rukom) 29.oktobra 2009.
2. Imovinska potvrda specijalnog istražnog odeljenja (ref. broj 87679/99 i 149/99) od 30/08/99 i potpisom Keširija Lana? (rukom pisano) iz Specijalne istražne jedinice
3. Pismo i overena potvrda o pritvoru od KFOR-a (ref br. 0610/DOS KV101/09) od 9.decembra 2009. od M Šolca i Ištvana Kokića (engleska verzija 4 strane)
4. Pismo i priložena dokumenta iz Ministarstva unutrašnjih poslova (od Bljerima Camaja) od 27.oktobra 2009., aplikacioni formular pod nazivom "Regjistrimi civil dhe i votuesve" (Registracija građana i glasanje) od 15/07/2000., skenirana i uveličana fotografija, otisci prstiju (2) i originalan izvod iz matične knjige rođenih,
5. Pismo i priložena dokumenta iz Univerzitetskog kliničkog centra na Kosovu od 21.oktobra 2009. (od Profesora asistenta Fatona Morine), fotokopija administrativne knjige za dan 6.jul 1999.,
6. Zdravstveni karton preminulog Momčila Milenkovića iz Državne arhive Kosova (2 strane),
7. Otpusna lista sa krizama epilepsije sa brojem 1354 u vezi sa Burimom Dibranijem, potpisana od strane Dr B Ćosaja,
8. Pismo KFOR-a od 7.decembra 2009., sa ref. br. 0610/LEG KV 103/09 od HIRŠA Kristijana,

9. Pismo iz Kancelarije za nestala lica i sudsku medicinu (EULEX Kosovo) od Alana Robinsona od 7.septembra 2009. sa ref. br. JC/OMPF/09/AR/049
10. Pismo i priložena dokumenta (overene kopije originala, 3 strane) od Bajrama Zimberija od 20.avgusta 2009. sa ref br. 0973/09, naime Uverenje o hapšenju i pritvoru, Odeljak o pojedinostima pritvorenika, kazna i kopija nalepljene fotografije P 443/99 Beriša, Besim od 2/11/1999,
11. Propratno pismo Javnog tužioca Pola Šogina i 5 (pet) fotografija odštampanih u koloru (sa SDRAM-a) sa etiketama A,B,C,D,E.
12. Smrtnica Jorgovanke Milenković sa ref. brojem 367/112, datum i vreme smrti: 5. februar 2002 u 15:15 časova.
13. VHS kasete sa mesta zločina
14. Izjave sledećih svedoka:
 - a. G. Budimira Milenkovića, saslušanog 28. jula 2009.
 - b. Gđice. Valentine Aksentijević, saslušane 28. jula 2009.
 - c. G. Bedri Bakallija, saslušanog 10. novembra 2009.
 - d. G. Jusufa Ulaja, saslušanog 19. oktobra 2009.
 - e. G. Bljerima Ćosaja, saslušanog 24. novembra 2009.
 - f. G. Đanluke Basa, saslušanog 8. decembra 2009.
 - g. G. Avdila Dibranija, saslušanog 11. decembra 2009.
 - h. G. Envera Kastratija, saslušanog 5.avgusta 2009.
 - i. Gđe. Jorgovanke Milenković koja je pročitana 11.decembra 2009.,
15. Izveštaj o otiscima prstiju od Kevina J. Milera, narednika Kraljevske kanadske konjičke policije sa priloženim otiscima prstiju,
16. Pismo KFOR-a sa ref. br. Agricola/legal/318, od 8. maja 2000.,
17. Pismo od "Qendra Klinike Universitare, Instituti i Mjeksise Ligjore" od 27. jula 2009.

Lista Odbrane:

1. Zahtev za pokretanje istrage PP. Br. 146/99, datiran 13. avgusta 1999.
2. Odluka o pokretanju istrage i procena sudskog pritvora br. 96/99, datirano 27. avgusta 1999.
3. Odluka Okružnog suda u Prištini o produženju sudskog pritvora, br. 80/99, datirana 3. avgusta 1999.
4. Zapisnik sa glavnog suđenja P. Br. 77/99, datiran 20. marta 2000.
5. Odluka Okružnog suda u Prištini u vezi sa razdvajanjem predmeta dokumenata KFOR-a, P. No. 77/99, datirana 23. februara 2000.
6. Zapisnik sa ispitivanja svedoka Avdila Dibranija, Br. 96/99, datiran 31. avgusta 1999.
7. Zapisnik sa ispitivanja ispred istražnog sudije svedoka Envera Kastratija, Br. 96/99, datiran 14. oktobra 1999.

Lista tužilaštva:

1. "Početni predmetni izveštaj" od 08.05.1999. od EJ Woolbridge,
2. Početna izjava Besima Beriše od 08.08.1999. data vodnicima Robertsu i Floatu,
3. Početna izjava Envera Kastratija od 05.08.1999., data vodnicima Robertsu i Floatu,

4. Početna izjava Avdila Dibranija od 05.08.1999., data narednicima Robertsu i Floatu,
5. Početna izjava Jorgovanke Milenković od 03.08.1999., data naredniku Robertsu,
6. Izjava Jorgovanke Milenković od 04.08.1999.,
7. Početna izjava Valentine Milenković od 03.08.1999., data naredniku Floatu potpisana od strane Miljane Ristić,
8. Izjava Brendana Tanslena od 03.08.1999.,
9. Pismo od 17.05.2000. kojim se overava i ovlašćuje objavljivanje 19 strana izveštaja Kapetana Paola Nardelija,
10. pet strana formulara za hapšenje Dibranija, Kastratija, Beriše, Sahita i Hasdarija (oznaka "Modulo Identificazione" na italijanskom),
11. Izjava o službenoj dužnosti izvedenoj 3.avgusta 1999. od Starešine Đanluke Basa (dve strane, engleski i albanski),
12. Izjava o privremenom pritvoru od 3.avgusta 1999. od Starešine Đanluke Basa (tri strane, engleski, italijanski i albanski),
13. Izjava Avdila Dibranija od 03.08.1999. u 10.20h, data Starešini Anđelu Mini i Vinćencu Guloti, (tri strane engleski, italijanski i albanski),
14. Izjava Hajdar Sahitija od 03.08.1999. u 10.30h data Anđelu Mini i Vinćencu Guloti, (tri strane engleski, italijanski i albanski),
15. Izjava Envera Kastratija od 03.08.1999. u 10.35h data Vinćencu Guloti (tri strane engleski, italijanski i albanski),
16. Izjava Besima Hajdraija od 03.08.1999. u 11.35h data Vinćencu Guloti (tri strane engleski, italijanski i albanski),
17. Overeni Zatvorski dnevnik i povratno pismo od 04.05.1999. od Vitoria De Stasia i Emilia Dela Sala (tri strane engleski, italijanski i albanski),
18. Ovlašćenje za vozilo, na Zećira Braimija, (4 strane, italijanski, albanski, engleski i srpski),
19. Dokument primljen od 06.08.1999. Besima Hajdarija (označena 15.strana prevoda) (tri strane engleski, italijanski i albanski),
20. Izveštaj o nestalim osobama od 04.05.2000., Vitoria De Stasia (označena 16.strana prevoda) (tri strane engleski, italijanski i albanski),
21. Overeni Zatvorski dnevnik i povratno pismo; od Vitoria De Stasia (označena 17.strana prevoda) (tri strane engleski, italijanski i albanski),
22. Zatvorski dnevnik od dana 04.08.1999. (tri strane engleski, italijanski i albanski),
23. Zapisnik sa prvog glavnog pretresa (originalno suđenje),
24. Izjava KNOSM-a u vezi sa statusom Svetomira Milenkovića,
25. Zdravstveni karton optuženog iz italijanskog KFOR-a iz 1999.
26. Propratno pismo od 16.05.2000 Dževata Halilija, priloženo žalbi u ovoj stvari (dve strane, engleski i albanski),
27. Overa žalbe od strane Kapetana Kuka od 08.05.2000.

Dana 15.decembra 2009. Sudsko veće je saslušalo završni govor odbrane.

Dana 16.decembra 2009. Sudsko veće je izreklo presudu.

II: Činjenično stanje:

Momčilo Milenković, 64 godine starosti 1999., živio je sa porodicom u Prištini, u Đurđevdanskoj ulici, br 138. Članovi njegove porodice su: ćerka Jorgovanka Milenković, sin Svetomir Milenković i unuka Valentina Aksentijević.

U ponedjeljak, 2. avgusta 1999. u 18.00h, neko je pokucao na vrata, Jorgovanka nije otvorila vrata, ali je čula razgovor na srpskom jeziku između nekog čoveka i njenog oca. Broj i identitet napadača nije identifikovan. Jedan od njih je rekao Momčilu Milenkoviću da napusti kuću do 20.00 h. Na ovaj zahtev Momčilo Milenković je odgovorio da oni nemaju gde ni kod koga da idu. Ovaj čovek je rekao da će doći kasnije. Porodica Milenković je odlučila da ne napušta kuću, nadajući se da se napadači neće opet pojaviti.

U 20.45h, kao što su obećali, vratili su se i počeli da kucaju na vrata. Tražili su da im se otvore vrata, ili će ih u protivnom otvoriti silom. Porodica Milenković nije htela da otvori vrata, i četiri čoveka su provalila vrata i ušla unutra, i među njima je bio i optuženi Besim Beriša.

Jorgovanka Milenković i Valentina Aksentijević su bile odvojene u jednoj od soba, dok je optuženi zgrabio Momčila Milenkovića za grudni koš, i odveo ga u kuhinju. Besim Beriša je tražio od Momčila Milenkovića da mu kaže gde drži pištolj i pušku. Besim Beriša je pozvao drugog napadača u kuhinju, koga je identifikovala i opisala Jorgovanka Milenković u izjavi, kao drugog čoveka. Besim Beriša i drugi čovek su prebili Momčila Milenkovića i svezali mu vrat stolnjakom.

Jorgovanka Milenković i Valentina Aksentijević su ostale u jednoj od soba, gde ih je čuvao jedan od napadača, koga je Jorgovanka Milenković identifikovala kao trećeg čoveka.

Ljudi koje je Jorgovanka Milenković opisala kao drugi, treći i četvrti, su pretresli kuću tražeći novac i zlato.

Jorgovanka Milenković i Valentina Aksentijević su izašli iz sobe i otišle zajedno sa napadačima na terasu, a prvi i drugi čovek su im naredili da uđu u kuću i da ne vrište.

Napadači su našli novac u iznosu od 2700 dinara, televizor i zlatne predmete koje su poneli sa sobom.

Zatim je Jorgovanka Milenković pronašla oca u kuhinji, čiji je vrat bio svezan stolnjakom. Kada je Jorgovanka Milenković odvezala stolnjak, krv je počela da mu teče iz nosa i usta. Momčilo Milenković se naslonio na sudoperu i iznenada pao, jako krvareći.

Zatim je Jorgovanka Milenković otrčala do stare kuće da vidi da li je njen brat tamo, ali ga nije mogla naći. Vratila se u kuću zovući ga, ali bezuspešno. Za vreme ovog incidenta Svetomir Milenković je bio sakriven. Nije utvrđeno bez sumnje da li je pobjegao ili su ga oteli napadači. Napadači su napustili kuću oko 22.00 h.

Jorgovanka Milenković je zatim pozvala pomoć i KFOR se pojavio na mestu. Telo Momčila Milenkovića je nađeno i mesto zločina je snimljeno video kamerom od strane KFOR-a. Telo je prenešeno u mrtvačnicu Univerzitetske bolnice u Prištini. Autopsija nije izvršena i telo

preminulog je predato porodici da se sharani. Istoga dana je Jorgovanka Milenković ispitana i dala je KFOR-u detalje incidenta zajedno sa detaljima o napadačima.

SLedećeg dana, 3.avgusta 1999., ujutru oko 9.00h, italijanski KFOR je uhapsio pet (5) Albanaca u Dečanima, u blizini Peći -80 km zapadno od Prištine, jer se jedan od njih poklapao sa opisom koji je dala Jorgovanka Milenković. Ovi muškarci su identifikovani kao Hajdar Sahit, Besim Hajdari, Avdil Dibrani, Enver Kastrati i Besim Beriša. Istražitelji su uzeli otiske prstiju i slikali uhapšene muškarce. 4.avgusta 1999. Kada je organizovana identifikacija počinilaca, Jorgovanka Milenković je odvedena u policijsku stanicu u Peć. Za vreme identifikacije joj je predstavljeno pet (5) Albanaca. Jorgovanka Milenković je prepoznala čoveka, pod imenom Besim Beriša kao osobu koja je ušla u kuću 2.avgusta 1999. i koga je opisala kao prvog čoveka.

Besim Beriša je koristio lažno ime za vreme identifikacije, po dokumentima Ministarstva unutrašnjih poslova, njegovo pravo ime je **Burim Dibrani**.

U vreme kada je počinjen zločin, usled povreda, leva ruka Besima Briše je bila u gipsu, i tu činjenicu je primetila i zapamtila Jorgovanka Milenković. Kasnije, za vreme istrage, iskoristila je ovu specifičnu karakteristiku kao jedan od faktora za identifikaciju optuženog kao jednog od napadača koji je prebio njenog oca.

Prema lekarskom izveštaju Momčilo Milenković je bolovao od srčane bolesti i bio je hospitalizovan u prošlosti. Ovo je razrađeno u ekspertizi Dr Gasiora i Dr Gašija, MA 09-056 MA09 252 od 29.oktobra 2009. Usled činjenice da autopsija nije izvršena, nije bilo moguće definisati direktan uzrok smrti Momčila Milenkovića. Svedoci veštaci su predstavili nalaze prema kojima je najverovatniji uzrok tragičnog incidenta bio aritmija srca ili kardio respiratorni arest povezan sa stresom, borbom i pozicionim sputavanjem osobe. S obzirom da nijedan dokaz, čak ni posredni, nije predat da se utvrdi da je Besim Beriša radio sa namerom da Momčila Milenkovića liši života, činjenica, da je pokojnog prebio Besim Beriša i zatim ga ostavio bez ikakve pomoći, će se smatrati kao da ga je ostavio u prilikama opasnim po život, koje je stvorio sami Besim Beriša. Evidentno je da je kao rezultat gore navedenih radnji nastupila smrt Momčila Milenkovića.

III: Procena dokaza:

Činjenice utvrđene ovom presudom su zasnovane na dokazima predstavljenim tokom suđenja. U procesu rekonstrukcije namera optuženog i utvrđivanja ko je kriv za navodni zločin, jedan od najvažnijih dokaza je izjava svedoka očevidaca Jorgovanke Milenković i Valentine Alsentijević.

Jorgovanka Milenković je ispitana 3.avgusta 1999., od strane Vodnika Robertsa, pošto je informisana da se izjava može iskoristiti kao dokaz, i da lažno svedočenje predstavlja krivično delo. Svedok je potvrdio da je data izjava istinita, koliko on najbolje zna i veruje.

Jorgovanka Milenković je u vreme navodnog zločina bila ćerka Momčila Milenkovića i sestra Svetislava Milenkovića. Dala je detaljan i potpun opis situacije koja je dovela do smrti njenog oca. Prema njenoj izjavi: "Juče, u ponedeljak, 2.avgusta 1999., u 18.00h, neko je došao i kucao na

ulaznim vratima koja su bila zaključana. Nisam ih videla, (...) čula sam samo jednog od njih kako priča. Bio je to muški glas koji je govorio srpski. Sve što sam čula je bilo da moramo da napustimo kuću do 20.00h. Kasnije sam čula oca kako kaže da mi nemamo nigde i ni kod koga da idemo. Taj čovek je rekao da će se vratiti kasnije(...). Naš otac je došao kasnije i razgovarao sa nama. Rekao nam je da nam neko prethi i pitao nas šta da radi. Ja i brat smo rekli da ćemo ostaniti; možda nas neće uznemiravati. Došli su opet oko 20:45h i počeli da kucaju na vrata. Tražili su da otvorimo vrata, ili će ih u protivnom otvoriti silom. Čula sam dva glasa kako razgovaraju kroz vrata. Moj otac im je rekao da im neće otvoriti vrata. Oni su rekli: "Stari čoveče Momo, otvori vrata ili ćemo provaliti unutra". Kasnije su njih četvorica provalila vrata."

Zatim je Jorgovanka Milenković dala detaljan opis sve četvorice napadača. Sa sudskog gledišta, jasno je da je ovaj svedok imao odlične uslove da dobro osmotri napadače, s obzirom da je bila na terasi sve vreme, i poznato je veoma dobro da u avgustu sunce zalazi veoma kasno. Važno je naglasiti sledeći detalj kao opis jednog od pomenutih muškaraca. Svedok je svedočio da: "Prvi čovek, oko 30 godina starosti, prosečne visine, oko 1.70m., kratke smeđe kose, sa debelim velikim stomakom. Imao je košulju na bele i plave pruge, crne farmerke i crne patike. Ovaj čovek je imao gips na desnoj ruci, kako mi se učinilo. Četiri prsta su bila takođe u gipsu, dok je palac bio u odvojenom gipsu. Imao je gips do pola ruke. Gips je bio veom beo i čist". Opis četvorice napadača koje je dao ovaj svedok je bio toliko precizan, da je u suštini, na osnovu ovog svedočenja, sledećeg dana KFOR uhapsio pet ljudi. Pouzdanost ove izjave, kao i činjenica da je optuženi imao ruku u gipsu, je potvrđena drugim potkrepljujućim dokazima i biće evaluirana u daljem tekstu.

Prema izjavi Jorgovanke Milenković, sledeći red događaja se odigrao: "Prvi i drugi čovek su naredili da pređemo ja i moja devojčica u moju sobu. Prvi je zgrabio mog oca za grudni koš i rekao: "Stani. Uđi unutra i reci mi gde su pištolji i puška". Prvi je ušao u kuhinju sa mojim ocem. To sam videla.(...) Zatim je drugi ušao u kuhinju na poziv prvoga. Treći je dobio naređenje da ostane sa mnom i sa mojom ćerkom. Zatvorio je vrata od sobe u kojoj smo bili jer je moja djevojčica počela da plače i da vrišti (...). Drugi, treći i četvrti čovek su ušli u moju, i sobu mog brata i sve pretresli, povadili i polomili. Zatim su pronašli novac i zlato u mojoj sobi. Drugi je našao novac i zlato. Molila sam ga da mi ostavi nešto novca za dete. Uhvatio me za bradu i rekao: "Vratiću ti novac ako mi daš pištolj".(...). Zatim sam ja ušla u kuhinju sa mojom djevojčicom. Vezali su mu vrat (njenom ocu) stolnjakom da ga udave, zatim sam izašla i on me pitao da ga odvezem. Pokušao je sam, a zatim sam i ja pokušala, ali kada smo ga malo odvezali, krv je počela da mu teče iz nosa i usta. Nagao se nad sudoperom i odjednom pao, jako krvareći. "

Gore pomenuti niz događaja koji je predstavila Jorgovanka Milenković, je jasan i logičan. Svedok je dao činjeničnu izjavu punu detalja na osnovu njenog iskustva situacije koja se odigrala. Izjava Jorgovanke Milenković se ne smatra pouzdanom samo u odnosu na jednu tačku, kad je izjavila: "Svezali su mu stolnjak oko vrata (njenom ocu) da ga udave". Pravilo je da svedok u krivičnom postupku da sveobuhvatan i tačan pregled onoga što je video, a ne da procenjuje, jer je to zakonska obaveza Sudskog veća.

Pored predstavljanja niza događaja, svedok Jorgovanka Milenković je prepoznala optuženog Besima Berišu zvanog Burima Dibranija, kao čoveka koga je opisala kao osumnjičenog Br.1 u izjavi datoj 3.avgusta 1999. sa gipsom na ruci.

Izjave koje je dala Jorgovanka Milenković tokom istrage su od fundamentalne važnosti za predmet, s o bzirom da je ona glavni svedok za istoriju zločina, i identifikovala je optuženog. Sudsko veće nema sumnje u pouzdanost ovog svedoka i u istinitost njene izjave. Evaluirajući

ove izjave, očigledno je da su dosledne i logične. Jasno je da je Jorgovanka Milenković dala ove izjave odmah nakon što se desio ktični događaj; Ona je mogla dati KFOR-u sve moguće detalje.

Nažalost, Sudsko veće nije imalo priliku da ispita Jorgovanku Milenković, jer je preminula 5.februara 2002., u 15:15 h, kao posledica tome njene prethodne izjave su pročitane po odluci Sudskog veća u skladu sa članom 333, stav1, tačka 1, Zakona o krivičnom postupku (Službeni list br.26.86). Mora se naglasiti da je Veće imalo dovoljno zakonskih osnova da prihvati izjave koje je dala Jorgovanka Milenković tokom istrage kao dokaz, sa kojim prema članu 1, Uredbe UNMIK-a br. 2000/17 o prihvatljivosti određenih izjava svedoka u preliminarnoj istrazi, stoji: *" U preliminarnoj istrazi je prihvatljiva izjava svedoka koja je zapisana od strane službenog lica na funkciji nadležnog organa u sprovođenju istrage. Ova odredba se primenjuje samo tamo gde dotični svedok još nije ispitan od strane istražnog sudije i ne može biti ispitan od strane istražnog sudije zbog toga što nije dostupan nadležnim organima, čak i pošto su preduzete sve neophodne mere da se on ili ona pronađu".*

Jorgovanka Milenković je ispitana od strane nadležnog organa za sprovođenje istrage – Narednika Roberts, britanskog policajca koji služi u vojnoj policiji KFOR-a (vidi član 2 gore pomenutog zakona) i iako su učinjeni dodatni naponi da se ona nađe i ispita, Jorgovanka Milenković nažalost nije pronađena(vidi pismo od 15.septembra, 1999. potpisano od strane PJ Davies Capt i adresirano na sudiju Rama Gašija). Istraga na ovom predmetu je počela 27.avgusta 1999., što će reći posle roka postavljenog u članu 4, prethodno pomenute Uredbe, naime pridržavalo se svih uslova koji su bili postavljeni relevantnim zakonom, da bi se iskoristila izjava Jorgovanke Milenković.

Pored toga, izjava Jorgovanke Milenković je u potpunosti potkrepljena izjavom drugog svedoka Valentine Alsentijević. Valentina Alsentijević je imala osam (8) godina kada su se desili događaji. U izjavi koju je dala pred Narednikom Peters- Float, svedok je izjavio da su 2.avgusta 1999. četiri (4) mladića došla na njihova vrata i naredila im da napušte kuću, zatim su se opet vratili: *"tražeći od nas automatsku pušku i pištolj, i preteći da će nas ubiti ako im ih ne predamo".* Posle toga nam je Valentina Alsentijević dala opis napadača i prepričala detalje njihovog ponašanja na sledeći način: *"(...) odveli su mog dedu u drugu sobu i maltretirali ga(...) svezali su stolnjak dedi oko vrata i odveli ga u kuhinju da ga maltretiraju. Drugi, treći i četvrti čovek su ga maltretirali dok je prvi čuvao nas kako ne bismo gledali sve to. (...) posle nekog vremena su pobjegli. Pojurili smo u kuhinju da vidimo dedu koji se još uvek borio za život. Moja majka i ja smo pošli u komšiluk da da telefoniramo i nismo se više vratili kući. Celo to vreme je deda ostao u kući ležeći na podu i pljujući krv.*

Sudsko veće je uzelo u obzir izjavu Valentine Alsentijević za vreme istrage na osnovu Uredbe UNMIK-a br. 2000/17 o određenim slučajevima prihvatljivosti izjava svedoka u preliminarnoj istrazi.

Suočena sa prethodnom izjavom, za vreme istrage na glavnom pretresu 28.jula 2009., svedok je Veću ispričao priču svedoka očevica o događaju od 2.avgusta 1999. Svedok je ispričao da su tog dana došli napadači u kuću, i da su odvojili nju i majku od dede koga su držali u kuhinji. Ovaj svedok je iskreno priznao da; *" Nisam mogla ništa da čujem, nisam mogla ništa da vidim, bile smo u sobi"* a ta soba je bila odvojena hodnikom. Zatim je rekla sledeće: *" on ima beli stolnjak oko vrata (...) kada ga je mama odvezala, potekla mu je krv na nos i usta(...)bilo je suviše kasno da se pozove hitna pomoć, nije bilo vremena, deda je pljuvao krv u sudoperu (...) nagnuo se*

prema meni i mami da nas zagrli i mi smo stajali na pragu i on je tu ostao(...). Kasnije je svedok potvrdio da je njen deda umro i sahranjen u Prištini.

Ocenjujući ove izjave, očigledno je da su one dosledne u velikom stepenu. Takođe je i tačnost izjave impresivna, imajući u vidu da je prošlo 10 godina od kada se desio zločin. Očigledno je da je svedok preživeo ogroman stress, dok je ispitivan pred sudom, i da je bio zbunjen ne samo zbog činjenice da li je dala istu izjavu prilikom istrage već i koga su ona i njena majka prepoznale za vreme identifikacije počinilaca dela. Mora biti stresno, jer je prirodno i opšte poznato da ljudi bolje pamte događaje odmah nakon što se dogode a ne nakon 10 godina. Pored toga, ne može se zaboraviti da je Valentina Alsentijević bila dete, kad se desio ovaj tragičan incident, i prošla je kroz ozbiljnu psihološku traumu od koje se oporavila, jer je bila jako privržena svom dedi. Usled toga je izgubila i moć govora na određeni vremenski period. Usled gore navedenih okolnosti, Veće je izvelo sveobuhvatnu anлізу opisa koji je dao svedok, uzimajući u obzir sve druge dokaze predstavljene za vreme glavnog pretresa. Veće nema sumnji u verodostojnost ovog svedoka i istinitost njene izjave, jer se poklapaju sa opisom događaja koji je dala Jorgovanka Milenković. Mora se pribeležiti jedna primedba na račun sugestivnih pitanja koja je postavila odbrana u vezi sa identifikacijom počinilaca i sa osobom identifikovanom od oba svedoka očevica. Očigledno je za Veće, da se izjava data kao odgovor na pitanje, da li su Valentina Alsentijević i njena majka prepoznale samo jednog čoveka i to sa dugom kosom, ne može smatrati pouzdanom, jer je jedini dokaz u tom pogledu izjava Jorgovanke Milenković od 4. avgusta 1999. Krajnje je neprilično osporavati znanje svedoka, odnoseći se na događaje koji su dokazani iznad svake sumnje, sa jasnom namerom da se oslabi istinitost svedoka.

Drugi bitan dokaz u ovom predmetu je izjava svedoka Budimira Milenkovića. Mora se pomenuti da Budimir Milenković nije bio svedok očevidac ovom tragičnom događaju i sve što on zna o tome su mu preneli drugi članovi porodice Jorgovanka Milenković i Valentina Alsentijević. On je potvrdio da su napadači ušli u kuću tražeći oružje i da su maltretirali Momčila Milenkovića, posle tog napada Momčilo Milenković je umro a Svetomir Milenković je nestao. Prema ovom svedoku, njegova sestra, Jorgovanka Milenković, je ispitana posle događaja od strane KFOR-a, gde je istakla da je jedan od ovih napadača bio sa gipsom na ruci. Prema ovim činjenicama, izjava Budimira Milenkovića potvrđuje izjavu koju je dala Jorgovanka Milenković, iako nema mnogo detalja. Ovo je očigledno s obzirom da on nije bio prisutan za vreme tragičnog događaja, 2. avgusta 1999., ispričano mu je pre 10 godina, tako da je vrlo moguće da je mogao prosto zaboraviti neke pojedinosti detalja incidenta. Ali ovo nije uopšte razlog da sumnjamo u verodostojnost i istinitost njegove izjave, jer je normalno da memorija slabi posle perioda od 10 godina. Najbitnija tačka je da je suština njegovog svedočenja apsolutno dosledna sa izjavom Jorgovanke Milenković. Na osnovu čiste slike dobijene od svedoka Budimira Milenkovića i Jorgovanke Milenković, ne postoji sumnja u činjenicu da su 2. avgusta 1999. napadači upali u kuću, prebili Momčila Milenkovića koji je kasnije umro, a da je Svetomir Milenković nestao bez ikakvog traga.

Izjava koju je dao Budimir Milenković je od bitnog značaja, s obzirom da je pokazao mesto gde je Momčilo Milenković sahranjen i što je još važnije, prepoznao je telo njegovog oca na VHS kaseti koja je snimljena na mestu zločina.

Sve u svemu, izjave koje su dali gore pomenuti svedoci, su omogućile Veću da rekonstruišu tok događaja koji se desio 2. avgusta 1999. Dalje analize, na osnovu dokaza koje je sakupio

KFOR su dovele do očiglednog zaključka da je optuženi Besim Beriša zvani Burim Dibrani uhapšen 3. avgusta 1999., dan nakon navodno počinjenog zločina. Pre uzimanja u obzir ovog dokaza, mora se napraviti opšta napomena o prihvatljivosti. Vrhovni sud Kosova, Odlukom od 17. aprila, 2001. je odbacio presudu Okružnog suda u Prištini od 20. marta 2000. i vratio je predmet na ponovno suđenje. U obrazloženju je stajalo da presuda prvostepenog suda sadrži osnovne povrede odredbi krivičnog postupka, shodno članu 364, stav 11, Zakona o krivičnom postupku. Bilo je izričito navedeno da je sud informisao stranke odvojenom Odlukom od 23. februara 2000., da mogu biti predmet žalbe, odvojio broj predmetnih dokumenata, ali ipak odluka nikad nije distribuirana strankama. Još jednom sud donosi drugu odluku o podeli predmetnih dokumenata, ali nije bilo naglašeno koja su dokumenta bila odvojena kao što je obrazloženo u presudi Vrhovnog suda Kosova od 17. aprila 2001. Pored toga, Vrhovni sud Kosova je ostavio jasne instrukcije za dalje postupanje. Prema njima, za vreme ponovnog suđenja, se moraju prikupiti i ispitati posebno svi dokazi i potkrepljujući jedan drugog, imati na umu eliminisanje osnovnih povreda krivičnog postupka i ostale argumente podignute u žalbi.

U skladu sa članom 390(3), Zakona o krivičnom postupku: "*Sud prvog stepena mora voditi sve postupke i ispitati sva sporna pitanja koja je citirao drugostepeni sud u svojoj odluci*".

Po mišljenju ovog Veća, nije potrebno odvojiti dokaze koje je sakupio KFOR, na osnovu člana 83, Zakona o krivičnom postupku iz sledećih razloga. Navedeno je u članu 83, tačka 1, da će Istražni sudija isključiti iz predmetnih spisa izjave optuženih, svedoka i svedoka veštaka, na osnovu kojih se, prema Zakonu o krivičnom postupku, ne može zasnivati presuda. Komentari Momčila Grubača & Tihomira Vasiljevića Zakona o krivičnom postupku 1982., Drugo izdanje "Savremena Administracija", Beograd, se moraju citirati: "*Ispitivanje optuženih ne može biti osnova za sudsku odluku ako je ispitivanje izvedeno bez prisustva branioca. Branilac može biti odsutan samo ukoliko se optuženi izričito odrekne prava, ili ukoliko branilac nije obavezan, ili ako zakon propisuje da branilac ne može prisustvovati proceduri ispitivanja (član 168, stav 5), ili ako branilac nije prisutan iako je obavešten o ispitivanju, ili ako optuženi nije nagažovao branioca za prvo ispitivanje u roku od 24 sata pošto ga informišu o pravnom leku, osim u slučaju obaveznog branioca. Sudska odluka se ne može zasnivati na ispitivanju optuženog, ako je podvrgnut silom, pretnjom ili nekim drugim sredstvom (član 259, stav 3) da da izjavu ili priznanje, ili ako njegova izjava u vezi sa prisustvom branioca nije ušla u zapisnik (član 218, stav 9 i 10).*

Sudska odluka se ne može zasnivati na ispitivanju svedoka ako, osoba koja je svedočila, nije smela biti saslušana kao svedok (član 226) ili ako je ispitani svedok koji je odstupio od obaveze da svedoči ali se nije izričito odrekao tog prava ili ako njegova izjava o tome nije uneta u zapisnik ili ako je svedočenje svedoka dobijeno korišćenjem sile, pretnjom ili nekim sličnim sredstvom (članovi. 227, 228).

Sudska odluka se ne može zasnivati na izjavi svedoka veštaka, ako je ekspertizu uradila osoba koja ne može biti svedok veštak prema zakonu (član 244, stav 1)."

Uzimajući u obzir pomenutu pravnu ocenu, koju ovo Veće u potpunosti deli, nije bilo i nema zakonskih osnova za izdvajanje iz predmetnih spisa, izjave koje su dale Jorgovanka Milenković, Valentina Alsentijević, Abdil Dibrani i Enver Kastrati.

Ovo veće nije pronašlo zakonske osnove za isključenje zapisnika, informacija i zvaničnih napomena iz predmetnih spisa (pomenutih u predlogu Javnog tužioca da se uključe dokumenta u zapisnik od 4. avgusta 2009., tačke od 1 do 27) sakupljenih za vreme istrage, jer ova dokumenta su sakupili organi za sprovođenje istrage, u skladu sa članom 151, Zakona o

krivičnom postupku u vezi sa članom 1, Uredbe UNMIK-a, br.1999/1 o ovlašćenjima Privremene uprave na Kosovu. Ova dokumenta potvrđuju radnje preduzete u toku istrage, čiji je rezultat hapšenjem optuženog.

“Početni izveštaj o predmetu” od 8.maja 1999. koji je napisao EJ Woolbridge, jasno navodi da je oko 8.00h, u **utorak, 3.avgusta 1999.**, pet Albanaca uhapšeno od strane italskih trupa KFOR-a u blizini Peći, 80 km zapadno od Prištine (dokaz br.1 sa liste tužilaštva). Ovaj dokaz, od dana hapšenja, se poklapa sa hapšenjem Dibranija, Kastratija, Beriše, Sahita i Hasdarija (dokaz br.1 i 10 sa liste tužilaštva), overeni Zatvorski dnevnik i povratno pismo od 04.05.1999. od Vitoria De Stasia i Emilia Dela Sala (tri strane engleski, italijanski i albanski), (dokaz br.17 sa liste tužilaštva), Overeni Zatvorski dnevnik i povratno pismo; od Vitoria De Stasia (označena 17.strana prevoda) (tri strane engleski, italijanski i albanski), (dokaz br.21 sa liste tužilaštva) , Zatvorski dnevnik od dana 04.08.1999. (tri strane engleski, italijanski i albanski), (dokaz br.22 sa liste tužilaštva). Po izjavi o službenoj dužnosti izvedenoj 3.avgusta1999. od Starešine Đanluke Basa (dokaz br.11 sa liste tužilaštva, povez II, odeljak 30) i Izjava o privremenom pritvoru od 3 avgusta 1999. od Starešine Đanluke Basa (dokaz br.12 sa liste tužilaštva, povez II, odeljak 30) da su svi ovi ljudi bili uhapšeni 3.avgusta 1999.

Pored dokaza koje je predložilo Tužilaštvo, ovo Veće je preduzelo dalje akcije prikupljanja dokaza kako bi potvrdilo datum kada je Optuženi uhapšen. Kao rezultat zahteva, primljeno je pismo KFOR-a i overena lista pritvora (ref br. 0610/DOS KV101/09) od 9 decembra 2009. od M Šolca i Istvana Kokicsa (povez II, odeljak 3) i Pismo i priložena dokumenta (povez II, odeljak 11) od Bajrama Žimberija od 20.avgusta 2009. sa ref br. 0973/09, naime Potvrda o hapšenju i pritvoru, Odeljak sa podacima pritvorenih i kopija nalepljene fotografije P 443/99 Beriše, Besima od 2/11/1999.

Na osnovu dokaza, Veće ne sumnja da je optuženi Besim Beriša bio uhapšen 3.avgusta 1999. Dokazi sakupljeni u vezi sa ovim su logični, verodostojni i samo-objašnjavajući. Štaviše, Đanluka Baso- jedan od italijanskih policajaca, je ispitan kao svedok za vreme glavnog pretresa 8.decembra 2009. i potvrdio je da je optuženi bio uhapšen 3.avgusta 1999. Veće nema razloga da sumnja u verodostojnost ovog svedoka i u istinitost njegove izjave. Đanluka Baso se prisetio svih važnih činjenica, imajući na umu period vremena koji je prošao od tada. Ovaj svedok je ispitan putem video konferencije, s obzirom da je na službi u Iranu, zbog čega se nije mogao pojaviti pred sudom, član 284(1) Zakona o krivičnom postupku.

U svetlu gore pomenutih dokaza, linija odbrane optuženog koji je tvrdio da on nije mogao počinuti dela za koja se tereti, jer je bio uhapšen 2.avgusta 1999., vidi se beskoristan pokušaj da se izbegne krivična odgovornost.

Advokati odbrane su izašli sa dokazima od 1 do 6 (vidi gore pomenutu listu) sa izjašnjenom namerom dokazivanja da je optuženi bio uhapšen 2.avgusta1999., drugim rečima on nije mogao počinuti krivična dela za koja je optužen. Ovaj pokušaj se mora smatrati beskorisnim, jer dokaz nije relevantan u tom pogledu. Sa pravne tačke gledišta, predloženi sudski nalozi neće se smatrati kao da imaju dokaznu snagu, oni prosto ne dokazuju kada je optuženi uhapšen, jer nisu izvorni materijal. Jedino zakonsko telo koje ima pravo da istakne kada je optuženi uhapšen je organ za sprovođenje istrage koji ga je uhapsio i pritvorni centar gde je bi pritvoren.

Veće takođe ne sumnja da je Besim Beriša zvan Burim Dibrani, bio među napadačima koji su 2.avgusta 1999.napali kuću Momčila Milenkovića, prebili ga i ostavili ga u prilikama opasnim po život. Odlučujući dokaz u ovom smislu je bila izjava svedoka Jorgovanke Milenković koja ne samo što ga je prepoznala prilikom identifikacije počilaca, već je prva dala sveobuhvatan opis krivca zajedno sa svim karakteristikama, što će reći sa gipsom na njegovoj ruci. Štaviše, fotografije odštampane u boji, koje je podnelo Tužilaštvo dana 23.novembra 2009 (povez br. II, odelčjak 5) među kojima fotografija B prikazuje optuženog, iznad bilo kakve sumnje odagnava bilo kakvo osporavanje da je je optuženog Besima Berišu zvanog Burima Dibranija uhapsila italijanska policija KFOR-a. Fotografije se smatraju pouzdanim, jer su slikane odmah nakon hapšenja od strane međunarodnog nezavisnog tela KFOR, odgovornog za sprovođenje zakona.

Izjave svedoka, Jorgovanke Milenković i Đanluke Basa dokazuju iznad sumnje da je optuženi Besim Beriša zvan Burim Dibrani, na taj kritični dan imao gips na ruci. Ova okolnost je takođe potvrđena drugim dokazom tj: Otpusnom listom sa krizama epilepsije pod brojem 1354 u vezi sa optuženim, koju je potpisao Dr. Bljerim Ćosaj,(povez II, odeljak 30), izjava Dr. Bljerim Ćosaja, ispitanog kao svedoka dana 24.novembra 2009. i pismo i priložena dokumenta sa Univerzitetskog kliničkog centra na Kosovu od 21.oktobra 2009.(od Prof. Asistenta Fatona Morine), fotokopija administrativne knjige za datum 6.jul 1999. (tom II, odeljak 7). Ovaj objektivni dokaz ne slabi verodostojnost izjave Jorgovanke Milenković prema kojoj je ruka optuženog bila u gipsu. Jorgovanka Milenković je izjavila sledeće:” *Ovaj čovek je imao **gips na desnoj ruci, kako mi se učinilo. Četiri prsta su bila povezana zajedno u gips, dok je palac bio u posebnom gipsu. . Imao je gips do pola ruke Gips je bio beo i čist.*** ” Mora se naglasiti da je na taj kritičan dan , svedok koji je bio izložen ogromnom stresu, u oklonostima opasnim po život, tako da moguća zbunjenost oko strana povrede nije suštinska. Ovaj sveobuhvatan opis svedoka odgovara zdravstvenom kartonu optuženog, što svedočenje Jorgovanka Milenković čini još verodostojnijim.

Usled činjenice da je otpusna lista zajedno sa krizama epilepsije, izdata na ime Burima Dibranija a ne Besima Beriše, Veće je moralo da preduzme dalje radnje za utvrđivanje izvan sumnje, da li je podneti dokument izdat u skladu sa procedurama na snazi, i da li je optuženi koristio dva imena– Besim Beriša i Burim Dibrani.

Nakon čitanja, pisma i priloženih dokumenata iz Ministarstva Unutrašnjih poslova (od Bljerima Camaja) od 27.oktobra 2009., aplikacioni formular pod nazivom “Regjistrimi civil dhe i votuesve” (Registracija građana i glasanje) od 15/07/2000., skenirana i uveličana fotografija, otisci prstiju (2) i original izvod iz matične knjige rođenih, Veće ne sumnja u dvojni identitet optuženog. Jasno je da je optuženi na rođenju dobio ime Burim Dibrani i da je tokom života koristio ime Besim Beriša. Aplicirajući za Ličnu kartu, dana 15.jula 2000., optuženi je koristio ime po rođenju Burim Dibrani, što je očigledno, prostim činom upoređivanja slika od nedavno sa slikom prikačenom na njegovu molbu za LK. On je takođe koristio ime Burim Dibrani kada je zatražio lečenje.

Posle ispitivanja sledećih svedoka Bljerima Ćosaja, Jusufa Uljaja, Bedrija Bakalija i analiziranja izveštaja o lekarskom pregledu optuženog i forenzičkom lekarskom izveštaju od strane veštaka Dr. Mareka Gasiora i Dr. Tefika Gašija, Veće je došlo do zaključka da je otpusna lista sa krizama epilepsije pouzdan dokument koji dokazuje fizičko stanje optuženog u vreme kada je navodno počinio krivično delo.

Drugo pitanje koje je ovo Veće moralo da razmotri je da li je optuženi sa levom rukom u gipsu mogao da prebije i maltretira Momčila Milenkovića. Mišljenje gore pomenuutih svedoka veštaka zajedno sa opažanjem koje je dao Predsednik veća, zabeleženo u zapisniku od 10.novembra 2009., (engleska verzija, 2.strana) da je Besim Beriša potpisao dokument desnom rukom, je dovelo Veće bez sumnje do zaključka da je optuženi čak sa gipsom u ruci mogao da izvrši neprijateljsku radnju nad preminulom žrtvom. Veće smatra izjavu optuženog, da je za vreme kad je bio povređen bio levoruk i da je usled ove činjenice kasnije počeo da koristi desnu ruku za svakodnevne aktivnosti, neosnovanom i kao beskoristan pokušaj da izbegne krivičnu odgovornost. Čak iako se može prisvojiti pozicija optuženog da je bio levoruk, pitanje je logičnog razmišljanja i opšteg razumevanja da radnja kao što je prebijanje ne zahteva adekvatnu preciznost i može se preduzeti i desnom rukom. Pored toga, biće napomenuto da optuženi nije delovao sam prilikom prebijanja Momčila Milenkovića, već zajedno sa drugim nepoznatima licima.

Najvažnija činjenično pitanje koje se moralo utvrditi izvan svake sumnje, za tačke od 1 do 3 izmenjene optužnice, je uzrok smrti Momčila Milenkovića. U odnosu na ovo pitanje sledeći dokazi su uzeti u razmatranje: VHS kasete sa mesta zločina, izjava svedoka Brendana Tanslena(povez II, odeljak 27), informativno pismo u vezi sa posmrtnim ispitivanjem g. Milenkovića iz Glavnog štaba multi-nacionalne brigade (centra) Priština(povez II, odeljak19), informacije o lešu Momčila Milenkovića, povučenog iz bolnice (povez II, odeljak 12), lekarski izveštaj Momčila Milenkovića od 6.novembra 1999. (povez II, odeljak 7), lekarski izveštaji (povez II, odeljak 8), Izveštaj sa autopsije od 11.oktobra 2009. (povez III, odeljak 21), mišljenje eksperta za sudsku medicinu br.P. Nr.97/01 od 29.oktobra 2009. (povez III, odeljak 17), ispitivanje svedoka veštaka za vreme glavnog pretresa. Smrt Momčila Milenkovića, kao rezultat incidenta opisanog u tački 3 izmenjene optužnice je neosporna činjenica. Izjave Jorgovanke Milenković i Valentine Aksentijević su jasne, logične i potpune kao i za ovu činjenicu. Pored toga, svedok Budimir Milenković je, posle predstavljanja filma snimljenog na mestu zločina, potvrdio da je prepoznao telo preminulog oca Momčila Milenkovića. Jasno je da ne postoji relana i logična sumnja za činjenicu da je Momčilo Milenković umro u okolnostima opisanim u tački 3 izmenjene optužnice.

Postoji dobar razlog da se veruje da je tokom istražne akcije, preduzete ukratko posle incidenta na kritičan dan, došlo do grube nepažnje prilikom vršenja službene dužnosti.

Prvo, istražitelji nisu slikali prikazujući mesto zločina i telo preminule osobe, umesto toga su napravili zamagljene snimke. Po mišljenju ovog Veća, slike tela Momčila Milenkovića bi bile od pomoći da se utvrde detaljno, povrede koje je podneo, i da se u isto vreme otkrije uzrok smrti.

Drugo, telo Momčila Milenkovića je predato porodici bez posmrtnog pregleda. Kroz nedostatak ovo krucijalnog dokaza, svedok veštak nije mogao da da Veću eksplicitno mišljenje o uzroku smrti Momčila Milenkovića.

Sa ciljem utvrđivanja objektivne istine–uzrok smrti Momčila Milenkovića, Veće je donelo odluku o ekshumaciji posmrtnih ostataka Momčila Milenkovića i vršenje posmrtno autopsije. Imajući u vidu izjave svedoka očevidaca, naročito deo koji se odnosi na stolnjak koji je bio usko vezan oko vrata pokojnika, Veće je htelo da se ispituju posmrtni ostaci kako bi se utvrdio bilo kakav dokaz predsmrtnih povreda. Prema izveštaju sa autopsije koju je potpisao

svedok-veštak Dr. Marek Gasior: ” *Pošto nema mekih tkiva i na ispitanim kostima nema tragova antemortem povreda, ne mogu da utvrdim uzrok smrti. Stoga, na osnovu pregleda kostiju posmrtnih ostataka koji su mi identifikovani kao posmrtni ostaci Momčila Milenkovića – uzrok smrti mora da ostane neutvrđen*”. Daljim proučavanjem dokaza sakupljenih tokom glavnog pretresa, naročito je izjava Budimira Milenkovića, skrenula pažnju suda da je Momčilo Milenković imao zdravstvenih problema dugo vremena pre smrti. Veće je prihvatilo kao dokaz zdravstveni karton preminulog Momčila Milenkovića, iz Državne arhive Kosova. Na osnovu gore pomenutih dokaza svedoci-veštaci su pripremili forenzičko medicinsko mišljenje od 29.oktobra 2009. gde su našli: “ *Veoma je teško utvrditi uzrok njegove smrti. Ali imajući u vidu uznapredovalu bolest cirkulatornog sistema i činjenicu da je udaran i da je umro tokom ili kratko posle napada, najverovatnije je umro zbog aritmije srca povezane sa udaranjem ili stresom. Takođe ne možemo da isključimo smrt kao posledicu posturalne asfiksije. Moramo takođe da uzmemo u obzir kardio-respiratorni arrest povezan sa borbom, pozicionim sputavanjem osobe sa uznapredovalom bolešću cirkulatornog sistema.*”

Pored ovoga, svedoci-veštaci su bili sudski pozvani na glavni pretres kako bi dali sudu dodatne informacije u vezi sa smrću Momčila Milenkovića. Mora se jasno navesti da su svedoci veštaci stajali iza svoji pisanih mišljenja i još jednom ponovili da bez autopsije, i odgovarajućih laboratorijskih testova, ne mogu odrediti sa sigurnošću direktan uzrok smrti. Svi uzroci smrti koje iznesu, moraju se smatrati kao veoma verovatni, ali ne sigurni. Mišljenje je takođe jasno u odnosu na pitanje , da li je bilo neke veze između akcija optuženog i uzroka smrti. Stručnjaci su izjavili da nije bilo veze(uzročne veze) te vrste i da se ove radnje mogu smatrati samo u ovom slučaju da su one pogoršale ili ubrzale“accasio” i “conditio” mortis koju su utvrđeni sa sigurnošću. Odnoseći se na pitanje sa medicinske tačke gledišta, situacija u kojoj se nalazio Momčilo Milenković, se može proceniti kao situacija opasna po život, mišljenje je bilo veoma precizno-u slučaju kada je u pitanju infarkt kao posledica situacije sa kojom se suočio Momčilo Milenković- situacija ove vrste se smatra opasnom po život, i lekarska pomoć u ovom slučaju mora biti brza, hitna i stručna.

Ovo Veće u potpunosti priznaje forenzičko mišljenje, izveštaj o lecarskom pregledu i izveštaj sa autopsije kao izričite i verodostojne. Svedok veštak je dao sveobuhvatno i pouzdano mišljenje i izveštaje na osnovu širokog i specijalističkog znanja, posvećenih i iskusnih profesionalaca.

Prema izveštaju o otiscima prstiju koji je napisao Kevin J Miller, vodnik Kraljevske kanadske konjičke policije, po mišljenju Veća nema razloga za umanjivanjem verodostojnosti ovog dokaza, s obzirom da je pripremljen na stručan i prihvatljiv način. Jedan komentar se mora dodati što se tiče ovog dokaza tj. u skladu sa članom 347 Zakona o krivičnom postupku , sud je dužan da savesno oceni svaki deo dokaza pojedinačno i u vezi sa ostalim dokazima i da na osnovu takve ocene izvede zaključak da li je neka činjenica utvrđena. Baš taj dokaz, uzet pojedinačno, neće se koristiti kao osnova za oslobađanje optuženog od svih optužbi. Ovo mišljenje o otiscima prstiju se mora razmatrati u vezi sa drugim dokazima prihvaćenim za vreme glavnog pretresa, naročito sa izjavama Jorgovanke Milenković i Đanluke Basa. Štaviše, dokazi su sakupljeni sa mesta zločina na veoma neprofesionalan način, kao što je gore pomenuto, daje razloga za sumnju da nisu prikupljeni svi mogući otisci prstiju.

Izjava Envera Kastratija od 5. avgusta 1999., data Naredniku Robertsu i Floatsu nije uzeta u obzir prilikom odlučivanja o odgovornosti optuženog, jer nije bilo jasno do kog je stepena bio ispitan u to vreme. U naslovu zapisnika vođenog za vreme ispitivanja, naznačeno je da zapisnik sadrži izjavu svedoka, ali sa druge strane i instrukcije, jer je dužnost svedoka precrtana što može značiti da je bio ispitan kao osumnjičeni. Mora se naglasiti da, po članu 195, Zakona o krivičnom postupku, ako se sumnja da je Enver Kastrati počinio krivično delo, trebalo ga je uhapsiti i dovesti bez odlaganja do nadležnog Istražnog sudije, pod čijom nadležnošću je počinjeno krivično delo. Napomena se mora napraviti, da je opšte poznato da su Okružni sud u Pruištini i Istražni sudija tog suda bili operativni. Štaviše, zapisnici ne sadrže bilo kakvu informaciju da li je on bio obavешten o svojim pravima kao osumnjičeni. Usled predstavljene dvosmislenosti, u korist optuženog, Veće nije moglo i nije zasnovalo svoje nalaze na ovoj izjavi. Mora se jasno naglasiti da je drugi dokaz iskorišćen za utvrđivanje činjeničnog stanja tog kritičnog dana.

Izjave Envera Kastratija od 14. oktobra 1999., za vreme glavnog pretresa 20. marta 2000. i najviše za vreme ponovnog suđenja 5. avgusta 2009. po mišljenju ovog Veća su potpuno neprihvatljive i pristrasne. Enver Kastrati je čak išao dotle da iznosi laži pred sudom. Ovaj svedok je lagao od dana kad su uhapšeni i zatvoreni od 2. avgusta 1999. Krajnje je neprihvatljivo zapamtiti posle 10 godina, tačan dan kada su bili uhapšeni, jer je prirodno da ljudi teže zaboravu tokom vremena. Objašnjenje koje je dao je u potpunosti nepouzđano, jer su se neslaganja pojavila između njegovih izjava. Mora se naglasiti da je tokom ispitivanja od 14. oktobra 1999. pred Istražnim sudijom izjavio: " *Ne sjećam se tačnog datuma ali zasigurno je bilo negde početkom osmog meseca godine, jer sam se nakratko vratio kući.*" S obzirom da je ispitivanje vođeno 2 meseca posle incidenta, nije se sećao tačnog dana hapšenja, a nemoguće je priseliti se ovog datuma posle 10 godina. Veće je mišljenja da je svedok Enver Kastrati lagao namerno kako bi obezbedio optuženom čvrst alibi za 2. avgust 1999. Takvo ponašanje je prekorljivo i za to bi trebalo goniti Envera Kastratija.

Izjava Avdila Dibranija koji je ispitan 31. avgusta 1999. i tokom glavnog pretresa 20. marta 2000., koji tvrdi da je zajedno sa Besimom Berišom i 3 druga čoveka bio pritvoren 2. avgusta 1999., je ocenjena kao krajnje nemoguća i pristrasna. Razlog za ovakvo ocenjivanje je činjenica da su Avdil Dibrani i optuženi zajedno služili u OVK-a kao vojnici, tako da je evidentno da je ovaj svedok imao jake razloge da svedoči u korist optuženog. Štaviše, mora se primetiti da je izjava svedoka Avdila Dibranija, u vezi sa datumom hapšenja, u direktnoj i očiglednoj suprotnosti sa drugim prihvatljivim dokazima dalje razrađena. Pored toga, mora se veoma naglasiti da postoji neslaganje u izjavama ovog svedoka, kada je bio ispitan ubrzo nakon incidenta, izjavio je: " *Koliko se ja sećam, to je bilo 2.08.1999 (...)*" upoređujući sa direktnom izjavom sa prvog pretresa kada je rekao da je sa ostalima bio pritvoren 2.08.1999. Bilo je jasno da je Avdil Dibrani promenio prethodnu izjavu zbog samo jednog razloga – da obezbedi optuženom čvrst alibi.

Veće je preduzelo neophodne korake da sudski pozove Avdila Dibranija, kako bi uporedili izjave koje je on dao tokom istrage i glavnog pretresa. Prema informacijama koje je potpisao Guido Oestreich iz Jedinice za međunarodnu pravnu saradnju EULEX-a, trenutno mesto gde se Avdil Dibrani nalazi nije poznato. Imajući u vidu ovu činjenicu, na osnovu člana 333 stav 1, tačka 1, Zakona o krivičnom postupku, Veće je došlo do odluke da prihvati izjave od 31. avgusta 1999. i 20. marta 2000. Mora se napomenuti za izjavu Avdila Dibranija, koju je dao 5. avgusta 1999. da Veće smatra da se pomenuta izjava ne slaže sa zahtevima Uredbe

br.2000/17 o prihvatljivosti određenig izjava svedoka u preliminarnoj istrazi, pošto je Avdil Dibrani ispitan od strane Istražnog sudije 31.avgusta 1999.

Sledeći dokaz: izveštaj o izjavama Avdila Dibranija, Hajdara Sahitija, Envera Kastratija, Besima Beriše od 3.08.1999. zajedno sa overenom potvrdom o pritvoru od 9.decembra 2009 koju je podneo KFOR, čine drugi lanac dokaza, koji potvrđuje da je stvarni datum hapšenja optuženog i ostalih bio 3.avgust 1999.

IV. Pravna ocena:

Posle pregledanih gore pomenutih dokaza i posle ispitanih svedoka tokom krivičnog postupka, sud je proglasio da je, Besim Beriša zvani Burim Dibrani, kriv izvan svake sumnje za krivično delo Izlaganje opasnosti suprotno članu 42, stav 2, Krivičnog zakona Kosova, koji se čita zajedno sa članom 22 Krivičnog zakona SFRJ (1977), pošto nije dokazano da je optuženi počinio ostala dela za koja je bio optužen.

Shodno članu 350, stav 3, Zakona o krivičnom postupku(Službeni list br. 26/86) optuženi Besim Beriša zvani Burim Dibrani je oslobođen krivičnih dela: Ubistvo iz člana 30, stav 2. tačka 3, Krivičnog zakona Kosova, i nezakonito lišavanje slobode, član 63, stav 4, koji se čita zajedno sa stavom 1 Krivičnog zakonika Srbije.

Opšti termin za krivično delo ubistvo je definisan zakonom kao osoba koji liši ili uzme život drugoj osobi. U sklopu grupe krivičnih dela protiv života i tela, treba razgraničiti između: ubistva počinjenog *sa predumišljajem* i ubistva počinjenog *iz nehata*.

Stav 1 člana 47, određuje kaznu za osnovni oblik ubistva, počinjenog sa predumišljajem. Prema pomenutom članu, akcija kojim se vrši krivično delo ubistva nije naročito određena, tako da radnja vršenja ovog krivičnog dela je bilo koja radnja kojom je moguće prouzrokovati smrt druge osobe. S obzirom da zakon ne definiše posebna sredstva ili poseban način izvršenja, ubistvo se može izvršiti bilo kojim sredstvom ili bilo kojim načinom koji prouzrokuje smrt druge osobe. Ubistvo se može počiniti direktno ili indirektno, činjenjem ili nečinjenjem.

Neophodno je citirati gledište iz Komentara SRZENTIĆ, Nikola – STAJIC, dr. Aleksandar – KRAUS dr. BOZIDAR – LAZAREVIC, dr. Ljubisa – DJORDJEVIC, dr. Miroslav, KOMENTARI NA KRIVIČNI ZAKON SRBIJE, SAP KOSOVA I SAP VOJVODINE, 1981. "SAVREMENA ADMINISTRACIJA" BEOGRAD:"

Krivično delo ubistvo se vrši i nečinjenjem u nekim slučajevima kada zakon, određujući jedno krivično delo kao izostavljeni delikt, predviđa smrt osobe kao kvalifikaciju posledice ali ta posledica nije nastala iz nehata, već sa predumišljajem. Tako, krivično delo neće biti kvalifikovano prema članu 57, stav 2 (izlaganje opasnosti)ili prema članu 58, stav 2 (ostavljanje bespomoćne osobe), već će biti kvalifikovano prema članu 47, ako je počinilac doveo drugu osobu u stanje ili okolnosti opasne po život i zatim ih ostavio bez pomoći, ili je ostavio bez pomoći bespomoćnu osobu koja mu je bila poverena ili za koju je bio obavezan da se postara u stanju životne opasnosti, sa predumišljajem da osoba treba da izgubi život, i da ostavljena osoba svakako izgubi život."

Prema pravnoj definiciji predumišljaja, uzimanje života će se učiniti sa predumišljajem ukoliko je počinilac svestan da je preduzeo radnju kojom je moguće ubiti osobu, da je ova akcija usmerena protiv žive osobe (svesnost o uzročnoj vezi) i da ukoliko počinilac želi da

oduzme žrtvin život (direktan predumišljaj) ili pristanak na predviđenu posledicu-smrt osobe (slučajan predumišljaj).

Na sudu je da donese zaključak na osnovu okolnosti povezanih sa delom i počinioem u određivanju da li je počinilac ili ne, želeo da se ovo delo izvrši.

Po mišljenju suda, podržanog postojećim komentarima, smatraće se da da je počinilac želeo da se delo izvrši ukoliko je posledica dela bila svrha, cilj njegove aktivnosti. To uključuje slučajeve kada su sve okolnosti usmerene na zaključak da je počinilac želeo krivično delo čak i kada posledice dela nisu njegov osnovni cilj, već sredstvo realizacije nekog drugog cilja.

Delo je počinjeno sa slučajnim predumišljajem kada je počinilac bio svestan da kao posledica njegovog činjenja ili nečinjenja može dovesti do zabranjene posledice i ipak prihvatiti da se to desi. Ovaj oblik krivice takođe sadrži svesnost i nasilje, ali sa oba elementa postoji izvesna distinkcija u vezi sa direktnim predumišljajem, zbog činjenice da je nekako izražajnije od dobrovoljnog stava. Za element svesti distinkcija je, u direktnom predumišljaju postoji svest o sigurnosti dela, a za slučajni predumišljaj, svest o mogućnosti pojavljivanja posledice dela, u drugom slučaju počinilac je svestan radnje vršenja dela i druge karakteristike krivičnog dela ali u vezi sa posledicama nema sigurnosti da će se desiti ili veće mogućnosti da će se desiti. Sporno je, naročito sa aspekta praktične primene zakona, kada se smatra da je počinilac "prihvatio" dešavanje posledice, kao pristanak je takođe i dobrovoljni stav prema posledici, i jedini je problem kako odrediti njegov sadržaj.

Ovo Veće smatra da se pravilo pretpostavke nevinosti podrazumeva na osnovama sudske prakse sa međunarodnih krivičnih sudova na taj način da *"samo ona pitanja koja su dokazana izvan svih sumnji protiv optuženog mogu biti predmet presude optuženog ili uzeti u obzir pooštavanje te kazne"* (Co br. IT-96-21-A Međunarodni sud za krivično gonjenje lica odgovornih za teška kršenja međunarodnog humanitarnog prava počinjena na teritoriji bivše Jugoslavije), gde se *"olakšavajuće okolnosti moraju dokazati na balansu mogućnosti a ne izvan razumne sumnje"* (IT-95-9/2-S stav40).

Nakon ispitivanja svih dokaza tokom glavnog pretresa, u svetlu gore pomenutih napomena, ovo Veće je došlo do jedinog logičnog zaključka da Tužilaštvo nije dokazalo krivicu optuženog za ubistvo kao što je opisano u u prvoj tački optužnice. Dolazeći do ovog zaključka, Veće je zasnovalo svoje nalaze na drugim sa-izvršiocima kada su ušli u kuću i počeli da maltretiraju Momčila Milenković.

Imajući na umu sve pravne argumente gore pomenute u presudi, i posle temeljnog ispitivanja dokaza sakupljenih tokom glavnog pretresa, Veće je došlo do zaključka da je optuženi kriv van svake sumnje za izvršenje krivičnog dela. Izlaganje opasnosti prema tački 3.

Pored toga, mora se naglasiti da je shodno članu 337, Zakona o krivičnom postupku, u predmetu izmenjene optužnice, s obzirom da je tužilac našao da je predstavljani dokaz pokazao promenu u stanju činjenica od onih koje su bile predstavljene u optužnici, bilo je potrebno podneti optužnicu u pisanom obliku. Pošto je tužilac podnošenjem pisane optužnice učinio više nego što se očekivalo, odbrana ne može tvrditi da je došlo do povrede zakona o postupku. Kopija optužnice je uručena optuženom i njegovim braniocima, ali nije bilo dozvoljeno da se porekne optužnica (član 337, stav3). Pored toga, Veće je dozvolilo

optuženom da se izjasni o izmenjenoj tački optužnice, ali se on izjasnio da nije kriv i odbio je da da izjavu na ovu tačku.

Što se tiče druge tačke optužnice, posle ipitivanja svih dokaza, ovo Veće je došlo do zaključka da tužilaštvo nije podnelo ubedljive dokaze u ovom pogledu.

Prema optužnici, optuženi je okrivljen za lišavanje slobode kretanja Svetomira Milenkovića na nezakonit i okrutn način, koji je trajao više od 30 dana , žrtva je bila odvedena na nepoznatu lokaciju gde je bio zaključan i gde ga još uvek drže (tačka 2 optužnice).

Klasifikacija za krivično delo nezakonito lišavanje slobode je predviđena članom 63, stav 4, koji se čita zajedno sa stavom 1 Krivičnog zakona Srbije.

Treba naglasiti da je u skladu sa dokazima sakupljenim tokom glavnog pretresa, jedna stvar evidentna, da je Svetomir Milenković nestao ubrzo nakon ovog krivičnog napada, ali nije dokazano van svake sumnje da je optuženi sa ostalim nepozantim licima odgovoran za njegov nestanak. Prihvatljiva izjava Jorgovanke Milenković koja je izjavila:” *Posle toga sam potražala u staru kuću da vidim da li je moj brat tamo. Nisam ga našla. Kasnije sam čula kako neko pali auto i nisam sigurna ali mislim da su to bili oni. Vratila sma se kući zovući brata. Videla sam da su uzeli TV, ali nisam našla brata.* ”.

Ovaj svedok nije izjavio da je videla da joj brata odvođe napadači iako je imala savršene uslove da shvati da je TV ukraden. Možemo zaključiti s obzirom da je primetila činjenicu da je Tv ukraden, mogla je isto tako primetiti činjenicu da je Svetomir Milenković bio kidnapovan. Ni izjava Valentine Aksentijević nije obrazložila tok događaja u korist tužilaštva. Ovaj svedok je dao više detalja iz prve ruke :” *Ja takođe želim da vam kažem o mom ujaku koji je bio u kući kada su mladi ljudi došli prvi put, ali on se bio sakrio kada su došli drugi put, tako da ga nisu videli. Ne znamo da li je pobjegao ili su ga kidnapovali.* ”. Ovaj svedok se odnosio na incident, ali nije znala sudbinu njenog nestalog ujaka.

Izjava svedoka Budimira Milenkovića je pojačala ubeđenje da je Svetomir Milenković, van svake sumnje, nestala osoba. Ova činjenicaje takođe opotvrđena pismom iz Kancelarije za nestale osobe i sudsku medicinu (EULEX Kosovo) od Alana Robinsona od 7.septembra 2009.

Nijedan od ovih dokaza ispitan pojedinačno ili zajedno, ne vodi do jedinog mogućeg zaključka da je Svetomir Milenković lišen slobode na okrutan način. Po mišljenju ovog Veća terminom okrutan način se smatra nanošenje telesnih i mentalnih povreda koje prelaze redovne posledice lišavanja slobode. To su razne vrste mučenja, izgladnjivanja i ostavljanja bez vode. ponižavanje i slično. Svi prethodno pomenuti dokazi se moraju smatrati u smislu posrednog dokaza. Posredni dokaz je dokaz u predmetu, koji se koristi prilikom zaključivanja o seriji događaja. Suprotan ovome je direktan dokaz. Posredan dokaz se obično akumulira prilikom sakupljanja, tako da se svaki deo poklapa sa drugim delovima (delovi zatim postanu potkrepljujući dokazi). Zajedno mnogo jače podržavaju zaključivanje da je tvrdnja tačna. Posredni dokaz se mora pažljivo sakupiti i potkrepiti tako da dokaz oslikava jasnu i očiglednu sliku. Ukoliko tužilaštvo ne dokaže slučaj, optuženi se oslobađa. Dok gore pomenuti dokazi dozvoljavaju konstruisanje drugog mogućeg scenarija, tj da je Svetomir Milenković bio kidnapovan i ubijen i da do danas njegovo telo nije pronađeno.

IV. Računanje kazne:

Odlučujući o kazni, Veće je bilo obavezano odredbom člana 2, KZK-a, da nametne obavezu da se primeni zakon povoljniji za počinioca u slučaju promene u zakonu koji se primenjuje u datom slučaju.

Član 1, Uredbe UNMIK-a br. 1999/24, utvrđuje primenjivi zakon na Kosovu kao "zakon na snazi na Kosovu 22.marta 1989". Za ovaj slučaj, Krivični zakon Kosova (28.jul 1977) i Krivični zakon Srbije (30.jun 1977) su primenjivi zakoni zajedno sa Krivičnim Zakonom Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije. Gore pomenuta Uredba se smatra da je stupila na snagu od 10.juna 1999., pre nego što je počinjeno krivično delo (član 3, Uredbe UNMIK –a br. 1999/24).

U skladu sa članom 42, stav 2, Krivičnog zakona Kosova (28.jul 1977) može se izreći kazna od jedne do osam godina zatvora za izvršenje ovog krivičnog dela. Shodno članu 156, stav 4, KZK-a koji se čita sa članom 38, koji je ekvivalent prethodnoj Uredbi, optuženi se može kazniti kaznom od najmanje pet do najviše dvadeset godina zatvora. Može se zaključiti da je zakon na snazi u vreme kada je počinjeno krivično delo mnogo blaži u odnosu na Krivični zakon Kosova. Ovo Veće je uzelo u obzir rokove za zastarelost krivičnog gonjenja, s obzirom da je krivično delo opisano u tački 2 optužnice, počinjeno 2.avgusta 1999.

Član 95 (1) tačka 3 određuje da se krivično gonjenje ne može pokrenuti nakon: 10 godina od izvršenja krivičnog dela za koje zaprećena kazna duža od pet godina. Dalje stoji (član 96) da rok zastarevanja krivičnog gonjenja počinje od dana kada je počinjeno krivično delo. Rok zastarevanja biva prekinut svakom radnjom preduzetom u cilju krivičnog gonjenja za izvršeno krivično delo. Posle svakog prekida počinje da teče novi rok zastarevanja. Postojeće apsolutna zabrana gonjenja ako protekne dvostruki period zastarevanja u skladu sa zakonom o zabrani gonjenja. Postupci koji dovode do prekida zastarelosti mogu biti preduzeti od strane suda kako bi se krivično gonio počilnac zbog počinjenog krivičnog dela. Postupci koje preduzima sud su istražne radnje kao što su: izdavanje naloga za hapšenje optuženog protiv koga je krivični postupak pokrenut, kada je optuženi na slobodi (Ljubisa Lazarevic-Komentari na Krivični Zakon FRJ 1995., V izdanje). Na osnovu dokumentacije sakupljene u toku ovog predmeta, jasno je da je Okružni sud u Prištini dana 7.novembra 2002., izdao nalog za hapšenje optuženog. Stoga, Veće smatra da se krivični postupak protiv optuženog za počinjenje krivičnog dela (tačka 2) ne može zabraniti, jer rok zastarelosti ističe 7.novembra 2012.

Shodno članu 41, KZSRJ, sud priklikom donošenja presude mora uzeti u obzir svrhu kažnjavanja, sve okolnosti koje su relevantne za otežavanje ili olakšavanje kažnjavanja. Kazna će biti proporcionalna težini prekršaja i ponašanju i okolnostima prekršioca.

1. Kao olakšavajuće okolnosti:

- Optuženi je bio mlad kada je počinio ovo krivično delo,
- Krivično delo je počinjeno pre mnogo vremena,
- Morao je da provede dugo vremena u pritvoru,

2. Kao otežavajuće okolnosti:

- Visok intenzitet opasnosti po zaštićene vrednosti tj: život i telo drugog ljudskog bića, kao posledica krivičnog dela gde je Momčilo Milenković izgubio život,
- Napad na kuću, kasno popodne, koja se smatra sigurnim mestom, pored toga ovaj napad je doveo do dugotrajnog traumatskog stresa kod Valentine, i do toga da je porodica morala da se preseli na sigurnije mesto.

Uzimajući u obzir sve ove okolnosti, Veće je odlučilo da će kazna zatvora u trajanju od šest (6) godina biti odgovarajuća i neophodna da posluži svrsi kažnjavanja pomenutoj u članu 41, KZSRJ.

Nakon što je pažljivo razmotrilo sve gore pomenute okolnosti, Veće je ustanovilo da počinitelj nije zaslužio da se tretira na blaži način. Radnje optuženog, kako su predstavljene moraju se snažnije osuditi. U ovom slučaju će samo kazna zatvora bez prekida biti garancija da će svrha kažnjavanja optuženog biti postignuta, a naročito da se neće vratiti kriminalu. Ova kazna će ubediti optuženog da se zakon mora poštovati.

Shodno članu 351, stav 6, Zakona o krivičnom postupku (ZKP) i članu 50, stav 1, Krivičnom zakonu SFRJ-a (KKJ), vreme koje je Besim Beriša zvani Burim Dibrani proveo u pritvoru od 3. avgusta 1999. do 20. marta 2000. i od 27. avgusta 2008. (kada je deportovan iz Francuske) do momenta kada je presuda postala pravosnažna, će biti uključeno u iznos kazne.

V. Troškovi krivičnog postupka.

U skladu sa članom 98, stav 1 ZKP-a, osuđeni se obavezuje da plati troškove krivičnog postupka u iznosu od dvesta (200) Evra za krivično delo izlaganje opasnosti.

Zapisničar

Predsednik veća

Nedžmije Mezini

Arkadius Sedek

PRAVNA POUKA:

U skladu sa članom 359, ZKP-a, žalba protiv ove presude se može podneti preko ovog suda u roku od petnaest (15) dana, od dana prijema iste. Žalbom se odlaže izvršenje presude.